

Setmana de
DANCES de
del 24 al 29 d'agost 2009

www.dances.cat

DE QUÈ EIXIM?

Fotografia cedida per Amparo Sais

Quan s'aproxima la setmana de Danses, o fins i tot quan ja estem immersos en ella i ens ve la idea d'eixir a ballar, se'ns planteja el problema: de què eixim? Aquesta qüestió se'ns presenta moltíssimes vegades al llarg de la vida, però les solucions que es donen són diferents, depenent, per supost de molts factors: ganes de treballar, diners que podem emprar, l'habilitat per a cosir... Si ara ho mirem amb una perspectiva, diguem-ne històrica, podem comprovar com la manera de pensar, decidir i confeccionar la indumentària ha anat canviant de manera molt significativa al llarg del temps.

Al mirar enrere vegem que, pràcticament fins els anys 60, la quasi totalitat dels trages amb què s'eixia a ballar es confeccionaven amb elements domèstics. S'aprofitava el que hi havia a la casa. Ningú podia dispondre de diners per pagar teles i trages, i eixir a les Danses volia dir tirar mà de cobertors, pentinadors, manils... Solucions més o menys imaginatives, però

sempre aprofitant els objectes quotidians.

Poc a poc vegem que van incorporant-se elements nous: grans barrets, millors mantons... Comencen ja a fer-se despeses en la compra de teles i també hi ha ja trages que es fan exclusivament per a eixir a la dansa. Amb la introducció de la fantasia, es produïx als anys setanta l'aparició de la figura del dissenyador de trages de Danses, que incorpora la grandiositat i l'originalitat d'algunes creacions, així com l'expectativa i el factor sorpresa.

També cap als últims setanta i els huitanta, però amb unes finalitats totalment diferents, apareixen les masses de gent en grandíssimes comparses: pirates, coents, bodes i batejos inunden els carrers de la dansa. Hi va haver uns anys que Danses al carrer Sant Roc volia dir eixir pirates i més pirates, que fins i tot no eren comparsa, però que s'anaven afegint junts a la fila. I no hi havia cap divendres en què no hi apareguera alguna boda, que arribava sovint a més del centenar de convidats de tota classe. Amb estes manifestacions ens trobem amb les Danses enteses com una diversió total a l'abast de tots.

Per trencar amb aquesta dinàmica, sobretot

Fotografia cedida per Juana Baixauli (tia Lúcia)

Fotografia cedida per Mª Antonia Camarasa

al carrer Sant Roc, va sorgir un nou element, hui desaparegut. Es el trage recomanat: la manera d'acabar amb el monocolor dels pirates fou instituir un premi al millor trage recomanat del dia.

Una altra de les modes que han passat per la festa és la d'arreplegar un objecte decidit prèviament i després confeccionar el trage amb la col·lecció recollida. S'han arreplegat: llaunes, paquets de tabac, taps, etc.. Amb això s'aconseguia originalitat i economia, encara que de vegades volia dir estar tot l'any a la recerca dels objectes a acumular o fins i tot tindre a tota la família i amics entestats en esta feina.

Ja als anys noranta trobem una manifestació que s'havia vist abans esporàdicament però que ara es popularitza enormement: parlem de l'animada cercavila de la mitja part al carrer del Crist. Es tracta d'eixir preparats per a fer un xicotet espectacle ambulat a l'hora del descans. Tan popular es fa, que arriba a haver-hi fins i tot cues al cap del carrer per eixir a mostrar allò assajat.

Els materials reciclats han sigut unes matèries primeres molt utilitzades en els últims anys: només amb paper i cartrons s'han construït veritables obres mestres, això sí realment efímeres. Duren sols el que dura la dansa: s'ix de casa amb la incertesa que suposa no saber si el trage aguantarà els moviments d'una part o de les dues. I no cal entendre massa de costura: amb imaginació i ganes de treballar s'ha revolucionat el concepte de trage de Danses.

En contraposició al que s'ha descrit al principi, en què s'agafaven les coses de casa per al vestit, el que ens trobem hui és una situació prou diferent: si vols eixir a la dansa i no tens trage te'n compres un i ixes. Tot i que es valora la vestimenta amb més feina i més original, no es deixa de costat este recurs que permet eixir a ballar amb un mínim de tasca prèvia.

Han canviat els temps, i amb ells el concepte de trage de Danses que tenim, han passat modes diverses, però a través de totes elles, es transmet el desig d'eixir a ballar, a passar-ho bé i de mostrar la gràcia per al vestit que ha caracteritzat les nostres Danses. Això no es deixa perdre.